

Atributet e
PERËNDISË

A W Pink

Përktheu nga origjinali
Asim Hamza

Botime "STREHA" 2018

Original Title
The Attributes of God
by A W Pink

Përktheu: Asim Hamza
Redaktoi: Arteida Mjeshtri, Betilda Hamza

Në bashkëpunim me
www.fjaletejetes.com | fjaletejetes@gmail.com

Copyright në Gjuhën Shqipe
© Botime “STREHA” 2018
E-mail: shtypi@yahoo.com | Cel: 00355 68 202 6582
Prill 2018

Udhëzuesi i Studimit
© Betty Thomas 2015
Përkthyer dhe botuar me leje nga EP BOOKS
www.epbooks.org

Të gjitha citimet biblike, nëse nuk thuhet ndryshe, janë marrë nga
Bibla, Diodati i Ri (1991-1994), përdorur me leje nga Albanian
Bible Society (A.B.S.)

Të drejtat e rezervuara. Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të
riprodhohet, të vendoset në ndonjë sistem, ose të transmetohet
nëpërmjet çdo forme apo mënyre elektronike, mekanike, fotoko-
pjimi, inçizimi apo në ndonjë mënyrë tjetër pa marrë më parë leje
me shkrim nga botuesi.

Tirazhi: 1000 kopje

ISBN 978-9928-4486-0-6

PËRMBAJTJA

Parathënie	5
1. Pashoqësia e Perëndisë	7
2. Dekretet e Perëndisë	13
3. Njohuria e Perëndisë	19
4. Paranjohja e Perëndisë	25
5. Epërsia e Perëndisë	35
6. Sovraniteti i Perëndisë	41
7. Pandryshueshmëria e Perëndisë	49
8. Shenjtëria e Perëndisë	55
9. Fuqia e Perëndisë	63
10. Besnikëria e Perëndisë	73
11. Mirësia e Perëndisë	81
12. Durimi i Perëndisë	87
13. Hiri i Perëndisë	95
14. Mëshira e Perëndisë	103
15. Dashamirësia e Perëndisë	111
16. Dashuria e Perëndisë	117
17. Dashuria e Perëndisë për ne	125
18. Zemërimi i Perëndisë	133
19. Suditja e Perëndisë	141
Udhëzues Studimi	148

PARATHËNIE

“Pajtohu, pra, me Perëndinë dhe do të kesh siguri; kështu do të kesh mirëqenie.” (Jobi 22:21). “Kështu thotë Zoti: ‘I dituri të mos lavdërohet me diturinë e tij, njeriu i fortë të mos lavdërohet me forcën e tij, i pasuri të mos lavdërohet me pasurinë e tij. Por kush lavdërohet të lavdërohet me këtë: të ketë gjykim dhe të më njohë mua, që jam Zoti, që bëj mirësinë, ushtroj të drejtën dhe drejtësinë mbi tokë; sepse kënaqem me këto gjëra,’ thotë Zoti.” (Jeremia 9:23-24). Nevoja më e madhe e çdo krijese njerëzore është për një njohuri frymërore dhe shpëtuese për Perëndinë.

Themeli i gjithë njohurisë së vërtetë për Perëndinë duhet të jetë një rrokje e qartë mendore e përsosmërive të Tij sikurse janë zbuluar në Shkrimin e Shenjtë. Një Perëndie të panjohur nuk mund t’i besosh, t’i shërbesh apo ta adhurosh. Në këtë libër kemi një përpyetje për të vënë në dukje disa prej përsosmërive bazë të karakterit hyjnor. Nëse dëshironi të keni vërtetë dobi nga faqet në vijim, duhet që me zell dhe vendosmëri t’i përgjëroheni Perëndisë që t’iu bekojë përmes tyre, që ta zbatoni të vërtetën e Tij në ndërgjegjen dhe zemrën tuaj, në mënyrë që kështu jeta juaj të transformohet.

Kemi nevojë për diçka më tepër se thjesht një njohuri te-orike rreth Perëndisë. Perëndia njihet me të vërtetë vetëm në

shpirt ndërsa i jepemi Atij, i nënshtrohem autoritetit të Tij, dhe i qeverisim të gjitha hollësitë e jetës tonë përmes urdhërimeve dhe porosive të Tij të shenjta. “E njohim Zotin, të përpiqemi ta njohim më mirë” (Hosea 6:3). “Në qoftë se dikush do të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime” (Gjoni 17:7). “Populli i atyre që njohin Perëndinë e tyre do të tregojë qëndresë dhe do të veprojë” (Danieli 11:32).

1

Pashoqësia e Perëndisë

Titulli i këtij kapitulli ka të ngjarë që nuk është mjaft i qartë për të vënë në dukje temën e tij. Kjo është pjesërisht për shkak të faktit që fare pak njerëz sot janë mësuar të meditojnë mbi përsosmëritë personale të Perëndisë. Relativisht pak nga ata që e lexojnë Biblën me raste janë të vetëdijshëm për madhësinë e karakterit hyjnor gjë e cila frymëzon mahnitje dhe nxit adhurim. Fakti që Perëndia është i madh në urtësi, i mrekullueshëm në fuqi e megjithatë plot me mëshirë hamendësohet nga shumë vetë pothuaj si njohuri e zakonshme; por që të kesh ndonjë mendim që i afrohet një konceptimi të përshtatshëm për qenien e Tij, natyrën e Tij dhe atributet e Tij siç na zbulohen në Shkrimin e Shenjtë është diçka të cilën fare pak njerëz e arrijnë në këto kohë kaq të prishura. Perëndia është i pashoq në epërsinë e Tij. “Kush barazohet me ty midis perëndive, o Zot? Kush barazohet me ty, i mrekullueshëm në shenjtëri, i madhërishtëm në lëvdata, o çudibërës?” (Eksodi 15:11).

Para çdo gjëje tjetër

“Në fillim Perëndia” (Zanafilla 1:1). Kishte një kohë, nëse mund të quhet “kohë” kur Perëndia në unitetin e natyrës së Tij (edhe pse ekzistonte në tre persona hyjnorë) ekzistonte krejt i vetëm. “Në fillim Perëndia.” Nuk kishte qiell, ku tani shpaloset në

mënyrë të veçantë lavdia e Tij. Nuk kishte tokë që të kërkonte vëmendjen e Tij. Nuk kishte engjëj që të këndonin lavdet e Tij; nuk kishte as gjithësi që të mbahej prej fjalës së pushtetit të Tij. Nuk kishte asgjë, nuk ishte askush përveç Perëndisë dhe kjo nuk ndodhi për një ditë, vit apo epokë por “që nga përjetësia.” Gjatë përjetësisë së shkuar Perëndia ishte i vetmi: në veten e Tij, i vetëmjaftueshëm dhe i kënaqur në veten e Tij; duke mos pasur nevojë për asgjë. Nëse gjithësia, engjëjt apo njerëzit do kishin qenë në ndonjë mënyrë të nevojshëm për Të edhe ata do ishin thirrur në ekzistencë qysh nga përjetësia. Krijimi i tyre atëherë kur e bëri, në thelb nuk i shtoi asgjë Perëndisë. Ai nuk ndryshon (Malakia 3:6), prandaj lavdia e Tij thelbësore as mund të shtohet dhe as mund të pakësohet.

Vullneti i tij sovran

Perëndia nuk ishte i shtrënguar, i detyruar apo në nevojë që të krijonte. Fakti që Ai zgjodhi ta bënte këtë gjë ishte thjesht një veprim sovran nga ana e Tij, që nuk u shkaktua nga asnjë gjë jashtë Tij dhe nuk u vendos nga asnjë gjë tjetër veçse pëlqimit të Tij të mirë; sepse Ai “vepron të gjitha sipas këshillës së vullnetit të tij” (Efesianëve 1:11). Fakti që Ai krijoi ishte thjesht për të manifestuar lavdinë e Tij. Mos vallë disa nga lexuesit tanë imagjinojnë që kemi shkuar përtej asaj që na lejon Shkrimi? Atëherë ne duhet t'i drejtohem Ligjit dhe Dëshmisë “Çohuni dhe bekoni Zotin, Perëndinë tuaj, nga përjetësia në përjetësi! Qoftë i bekuar emri yt i lavdishëm, që lartësohet mbi çdo bekim dhe lëvdim!” (Nehemia 9:5). Perëndia madje nuk fiton gjë as nga adhurimi ynë. Ai nuk kishte nevojë për atë lavdi të jashtme të hirit të Tij që të lartësohej prej të shpenguarve të Tij sepse Ai është mjaft i lavdishëm në Vetvete edhe pa këtë gjë. Atëherë çfarë e shtyu Atë që t'i paracaktonte të zgjedhurit e Tij

për lëvdimin e lavdisë së hirit të Tij? Siç na thotë Efesianëve 1:5 kjo ishte “sipas pëlqimit të vullnetit të vet.”

Jemi shumë të vetëdijshtëm që lartësitë mbi të cilat po ecim janë gjë e re dhe e panjohur për pothuaj gjithë lexuesit tanë dhe për këtë arsye është mirë të ecim ngadalë. Le t'u drejtohem i sërish Shkrimeve. Në fund të Romakëve 11, aty ku Apostulli fillon ta përmbyllë argumentin e tij për shpëtimin thjesht prej hirit sovran, ai pyet, “Sepse kush e njohu mendjen e Zotit? Ose kush u bë këshilltar i tij? Ose kush i dha atij më parë, që të ketë për të marrë shpagim?” (v.34-35). Forca e argumentit të tij është kjo; është e pamundur ta sjellësh të Plotfuqishmin nën obligime ndaj krijesës, Perëndia nuk fiton asgjë nga ne. “Në rast se je i drejtë, çfarë i jep, ose çfarë merr ai nga dora jote? Ligësia jote mund të dëmtojë vetëm një njeri si ti, dhe drejtësia jote mundet t'i sjellë vetëm dobi birit të një njeriu.” (Jobi 35:7-8), por sigurisht që nuk mund të prekë dot Perëndinë i cili është plotësisht i bekuar në Veten e Tij. “Kështu edhe ju, kur të keni bërë të gjitha ato që ju urdhërohen, thoni: ‘Jemi shërbëtorë të padobishëm. Bëmë atë që kishim detyrë të bënim’” (Luka 17:10) - bindja jonë nuk i sjell asnjë përfitim Perëndisë.

Jo vetëm kaq, por ne shkojmë edhe më tej; Zoti ynë Jezu Krisht nuk i shtoi asgjë Perëndisë në qenien dhe lavdinë e Tij thelbësore, qoftë me atë që bëri apo me ato që vuajti. Është e vërtetë, mrekullisht e vërtetë dhe e bekuar që Ai na shfaqti ne lavdinë e Perëndisë por Ai nuk i shtoi asgjë Atij. Ai vetë e shpalli qartë dhe fjalët e Tij nuk mund të kundërshtohen: “Mirësia ime nuk të arrin Ty” (Psalmi 16:2)¹. I gjithë ky Psalm është një psalm rreth Krishtit. Mirësia apo drejtësia e Krishtit arritën shenjtoret e Tij mbi tokë (v.3) por Perëndia ishte shumë më lart dhe përtej gjithë kësaj. Vetëm Perëndia është “I Bekuari” (Marku 14:61).

Është përsosmërisht e vërtetë që Perëndia nderohet dhe çndero-

het nga njerëzit; jo në qenien e Tij thelbësore por në karakterin e Tij të shfaqur. Është po aq e vërtetë që Perëndia është “përlëvduar” nga krijimi, nga provania² dhe nga shpengimi. Këtë gjë nuk guxojmë ta kundërshtojmë për asnjë moment. Por e gjithë kjo ka të bëjë me lavdinë e Tij të shfaqur dhe me dallimin e saj nga ana jonë. Por nëse do i kishte pëlqyer Perëndisë Ai mund të kishte vazhduar të ekzistonte i vetëm gjithë përjetësinë, pa ua bërë të njohur lavdinë e Tij krijesave. Do ta bënte këtë gjë apo jo u përcaktua vetëm prej vullnetit të Tij. Ai ishte përsosmërisht i bekuar në Vetvete para se të vinte në ekzistencë qenia e parë. Madje edhe tani çfarë janë për Të gjithë krijesat e duarve të Tij? Le ta lëmë sërish Shkrimin të përgjigjet:

“Ja, kombet janë si një pikë ujë në një kovë, konsiderohen si pluhuri i një peshoreje; ja, ai i ngre ishujt si të ishin një send shumë i vogël. Libani nuk do të mjaftonte për të siguruar lëndën djegëse që i duhet zjarrit, as kafshët e tij nuk do të mjaftonin për holokaustin. Të gjitha kombet janë si një hiç para tij dhe konsiderohen prej tij si një hiç dhe një kotësi. Kujt dëshironi t'i përngjajë Perëndia dhe çfarë figure do t'i vinit përballë?” (Isaia 40:15-18).

Ky është Perëndia i Shkrimit; mjerisht Ai është ende “Perëndia i panjohur” (Veprat 17:23) për turmat e shkujdesura.

“Ai është ai që rri ulur mbi rruzullin e tokës, banorët e së cilës janë si karkaleca; ai i shpalos qiejt si një velo dhe i hap si një çadër ku mund të banosh. Ai i katandis princat në një hiç dhe i bën të panevojshëm gjykatësit e tokës” (Isaia 40:22-23).

Sa shumë ndryshon Perëndia i Shkrimit nga “perëndia” i foltores së zakonshme të predikuesit!

Edhe dëshmia e Dhiatës së Re nuk ndryshon nga ajo e Dhiatës së Vjetër: s'ka sesi duke qenë se që të dyja kanë të njëjtin Autor! Edhe aty lexojmë, “Që, në kohën e caktuar, do ta tregojë i lumi e i vetmi sundimtar, Mbreti i mbretërve dhe Zot i zotërve, ai që i vetmi e ka pavdekësinë dhe rri në dritë të paafrueshme, të cilën asnjë njeri nuk e ka parë kurrë dhe as mund ta shohë; atij i qoftë nderi dhe pushteti i përjetshëm. Amen.” (1 Timoteu 6:15-16). Një Perëndi i tillë duhet nderuar, adhuruar dhe admiruar. Ai është i vetmi në madhësinë e Tij, unik në epërsinë e Tij, i pashoq në përsosmëritë e Tij. Ai mban gjithçka, por Vetë është i pavarur nga të gjitha. Ai u jep të gjithëve por nuk pasurohet prej askujt.

Përmes zbulesës

Një Perëndi i tillë nuk mund të gjendet duke e kërkuar. Ai mund të njihet vetëm ashtu si i zbulohet zemrës prej Frymës së Shenjtë përmes Fjalës. Është e vërtetë që krijimi demonstroi aq qartë që ka një Krijues saqë njerëzit “nuk kanë justifikim”; megjithatë, ne ende duhet të themi bashkë me Jobin, “Ja, këto janë vetëm thekët e veprave të tij. Ç’murmurimë të lehtë të tij arrijmë të dëgjojmë! Por vallë kush do të arrijë të kuptojë gjësimin e fuqisë së tij?” (Jobi 26:14). Argumenti i ashtuquajtur i projektimit nga ‘apologjetë’ me qëllime të mira besojmë që ka shkaktuar më tepër dëm sesa ka bërë mirë sepse është përpjekur ta zbrësë Perëndinë madhështor në nivelin e kuptimit të kufizuar dhe në këtë mënyrë ka humbur epërsinë e Tij të pashoqe.

Tregohet analogjia e një personi primitiv që gjen një orë në plazh dhe nga shqyrtimi i kujdesshëm ai del në konkluzionin që ekziston një orëbërës. Deri në këtë pikë jemi mirë. Por përpiquni të shkoni më tej se kaq: supozojmë që ai person primitiv ulet në rërë dhe përpiket të formojë për veten e tij një konceptim rreth këtij orëbërësi, për ndjenjat e tij personale dhe sjelljen e tij; për prirjet

e tij, për përvojën dhe karakterin e tij moral – gjithë përbërësit e personalitetit; a mund të mendojë dot apo të arsyetojë për një njeri real - atë që e bëri orën në mënyrë që të mund të thotë, “E njoh orëbërësin?” Duket qesharake të bësh pyetje të tilla, por a është Perëndia i përjetshëm dhe i pafund kaq më afër arsytimit dhe arritjes njerëzore? Jo, sigurisht që jo. Perëndia i Shkrimit mund të njihet vetëm prej atyre të cilëve Ai ua zbulon veten.

Perëndia nuk njihet as përmes intelektit. “Perëndia është Frymë” (Gjoni 4:24), dhe si rrjedhim mund të njihete vetëm frymërisht. Por njeriu i rënë në mëkat nuk është frymëror; ai është mishor. Ai është i vdekur ndaj gjithçkaje frymërore. Nëse nuk lind sërish, që në mënyrë të mbinatyrshme të kthehet nga vdekja në jetë, të kalohet në mënyrë të mrekullueshme nga errësira në dritë ai madje as që mund t’i shohë gjërat e Perëndisë (Gjoni 3:3), e jo më t’i kuptojë ato (1 Korintasve 2:14). Fryma e Shenjtë duhet të shkëlqejë në zemrat tona (jo në intelektin tonë) në mënyrë që të na japë “njohurinë e lavdisë së Perëndisë në fytyrën e Jezu Krishtit” (2 Korintasve 4:6). Madje edhe kjo njohuri frymërore është fragmentare. Shpirti i rilindur duhet të rritet në hir dhe në njohjen e Zotit Jezus (2 Pjetri 3:18). Lutja bazë dhe synimi i të krishterëve duhet të jetë që ne të ecim “në mënyrë të denjë për Zotin, që t’i pëlqeni atij në çdo gjë, duke sjellë fryt në çdo vepër të mirë dhe duke u rritur në njohjen e Perëndisë” (Kololianëve 1:10).

¹ Përkthim i drejtpërdrejtë nga King James Version

² Sigurimet dhe parashikimet, mbajtja dhe mbrojtja e Perëndisë për krijimin dhe krijesat e Tij

Një Studim Biblik rreth Atributeve të Perëndisë

si shoqërues për librin

nga A. W. Pink

shkruar nga
Betty Thomas

Përmbajtja

Parathënie	153
Hyrje	155
Mësimi 1: Njohuria e Perëndisë	163
Mësimi 2: Epërsia dhe Sovraniteti i Perëndisë	173
Mësimi 3: Pandryshueshmëria e Perëndisë	187
Mësimi 4: Shenjtëria e Perëndisë	197
Mësimi 5: Fuqia (Gjithëfuqia) e Perëndisë	209
Mësimi 6: Besnikëria e Perëndisë	219
Mësimi 7: Mirësia dhe Durimi i Perëndisë	225
Mësimi 8: Hiri dhe Mëshira e Perëndisë	237
Mësimi 9: Zemërimi i Perëndisë	247
Mësimi 10: Dashuria e Perëndisë	261
Konkluzioni	275

PARATHËNIE

Këto mësimë rreth atributëve të Perëndisë u shkruan për të shoqëruar librin Atributet e Perëndisë nga A. W. Pink dhe për ta zgjeruar atë me material shtesë biblik dhe me ide zbatimi.

Plani i sugjeruar me shtatë ditë përfshin leximin e një kapitulli nga libri i A. W. Pink, pesë sesione studimi 30-40 minuta dhe një rilexim të kapitullit të javës. Sigurisht që ky orar mund të përshtatet për t'i shërbyer sa më mirë personit apo grupit. Pyetjet shtesë, aktivitetet dhe leximet e rekomanduara janë përfshirë për ata që kanë mundësi t'i kushtojnë më tepër kohë studimit.

“Kapitujt” e librit të A. W. Pink në fakt u shkruan si artikuj të veçuar reviste përgjatë një periudhe kohore. Këta artikuj u grumbulluan, u organizuan dhe më vonë u botuan në formë libri pas vdekjes së tij. Pyetjet e udhëzuesit të studimit fillojnë me kapitullin 3 në Atributet e Perëndisë. Kapitujt 1 dhe 2 janë caktuar si lexim shtesë apo i rekomanduar më vonë gjatë këtij studimi. Nganjëherë kapitujt nga libri i Pink janë kombinuar për t'u përshtatur me numrin e sesioneve të disponueshme në një studim dhjetë javor.

Udhëzuesi i studimit u shkrua në vitin 2003 për një grup studimi Biblik në Kishën e Biblës në Little Rock të Arkansasit, por qysh atëherë është përdorur në shumë vende të tjera. Falënderime të veçanta për ata që kanë punuar në mënyra të ndryshme për të ndihmuar në prodhimin origjinal të

ATRIBUTET E PERËNDISË - UDHËZUES STUDIMI

këtij udhëzuesi, në mënyrë të veçantë Dr. George Zemek, Ann Adams, Jill Claxton, Kathy Holt, Terry Molredge, Carol Robinson, Jane Simmons dhe Karen Aday. Një falënderim i veçantë shkon për Becky Wadley për punën e saj plot durim dhe zotësi me botimin e dytë të këtij udhëzuesi studimi në vitin 2013.

HYRJE

Studimi i attributeve të Perëndisë (natyrës, karakterit dhe cilësive të Tij) është udhëtimi frymëror më ngazëllues që mund të bëjnë besimtarët në Fjalën e Perëndisë. Përsiatja rreth urtësisë së Perëndisë, fuqisë, mirësisë, shenjtërisë, durimit të tij - dhe shumë përsosmërive të tjera të tij – rezulton në një pikëpamje më të lartë për Qenien e tij madhështore dhe të lavdishme. Ripërtëritja e mendjes tonë rreth mirësisë dhe madhështisë së Perëndisë tonë na çon tek ajo që një shkrimtar e quan “një zemër e ndryshuar dhe një frymë që kap lartësitë”.

Jonathan Edwards ka thënë, “Është e një rëndësie jashtëzakonisht të madhe që të kemi idetë dhe konceptimet e duhura për natyrën, atributet dhe përsosmëritë e Perëndisë. Ky është themeli i gjithë fesë, themeli i doktrinës dhe praktikës; nuk ka kuptim ta adhurosh Perëndinë nëse nuk e di se kë po adhuron.”

Charls Spurgeon thotë që “studimi i duhur i të krishterit është Hyjnia... emri, natyra, personi, puna, veprat dhe ekzistencat e Perëndisë madhështor të cilin ai e thërret At.”

J. I. Packer shkruan që studimi i natyrës dhe karakterit të Perëndisë

“është projekti më praktik në të cilin mund të përfshihet kushdo. Njohja rreth Perëndisë është jashtëzakonisht e rëndësishme për të jetuarit e jetës tonë... Nëse nuk i kushton vëmendje studimit të Perëndisë je duke e dënuar veten tënde

me një jetë me sy mbyllur dhe duke u penguar, duke mos pasur ndjesi drejtimi dhe asnjë pikë kuptimi për atë që të rrethon. Kështu do ta çosh dëm jetën dhe do ta humbasësh shpirtin tënd.”

A. W. Tozer ka thënë,

“Ka të ngjarë që historia do tregojë që asnjë popull nuk është ngritur më lart se feja e vet, dhe historia frymërore e njeriut demonstroi që asnjë fe nuk ka qenë më e lartë se ideja që ka pasur për Perëndinë. Për këtë arsye fakti më ogurzi rreth çdo personi nuk është se çfarë mund të thotë apo bëjë në një moment të caktuar, por si e koncepton ai person Perëndinë në thellësitë e zemrës së tij... Ne i ofrojmë shërbimin më të madh brezit tjetër të të krishterëve duke iu përcjellë atyre konceptin fisnik, të paholluar dhe të padobësuar për Perëndinë, koncept të cilin e kemi trashëguar prej etërve tanë hebrenj dhe të krishterë nga brezat e shkuar. Kjo ka për të qenë më e vlefshme për ta se çfarëdo që mund t’iu ofrojë arti apo shkenca.”

Çfarë thotë Shkrimi rreth kësaj teme? Fjalët e Urta 9:10 na thotë jo vetëm që “Frika e Zotit është fillimi i urtësisë”, por gjithashtu që “njohja e të Shenjtës është kuptim”.

Tek Jeremia 9:23-24 lexojmë,

“Kështu thotë Zoti: ‘I dituri të mos lavdërohet me diturinë e tij, njeriu i fortë të mos lavdërohet me forcën e tij, i pasuri të mos lavdërohet me pasurinë e tij. Por kush lavdërohet të lavdërohet me këtë: të ketë gjykim dhe të më njohë mua, që jam Zoti, që bëj mirësinë, ushtroj të drejtën dhe drejtësinë mbi tokë; sepse kënaqem me këto gjëra,’ thotë Zoti.”

Jezusi ktheu vështrimin drejt qiellit dhe u lut tek Gjoni 17:1-3, “Jezusi tha këto gjëra, pastaj i ngriti sytë drejt qiellit dhe tha: ‘O Atë, ora ka ardhur, përlëvdo Birin tënd, që edhe Biri yt të të përlëvdojë, sepse ti i ke dhënë pushtet mbi çdo mish, që t’u japë jetë të përjetshme të gjithë atyre që ti ia ke dhënë. Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar.”

Kur Pali iu shkruan Kolosianëve u thotë, “prandaj edhe ne, nga dita që e dëgjuam këtë, nuk pushojmë të lutemi për ju dhe të kërkojmë që të mbusheni me njohjen e vullnetit të tij me çdo urtësi dhe mënçuri frymërore, që të ecni në mënyrë të denjë për Zotin, që t’i pëlqeni atij në çdo gjë, duke sjellë fryt në çdo vepër të mirë dhe duke u rritur në njohjen e Perëndisë...” (Kolosianëve 1:9-10).

Janë shkruar himne shumë të bukur bazuar tek tekstet biblike që flasin për Perëndinë dhe atributet e tij. Për shembull, shkrimet e Palit tek 1 Timoteu 1:17 dhe 6:16 janë baza e himnit “I Pavdekshmi, i Padukshmi, i Vetmi Perëndi i Ditur”. Koncepte rreth Perëndisë nga Psalmi 104 jehojnë gjatë himnit “Adhuroni Mbretin.” Studimi i attributeve të Perëndisë na bën më të ndjeshëm ndaj aludimeve rreth karakterit dhe veprimeve të Perëndisë që shfaqen rregullisht nëpër këngë dhe himne.

Do të studiojmë disa prej karakteristikave të jashtëzakonshme të Perëndisë tonë në Fjalën e Tij, përmes librit *Atributet e Perëndisë* nga A. W. Pink si dhe përmes këtij udhëzuesi studiimi. Do të shohim aspekte të mirësisë së Perëndisë të tilla si shenjtëria e tij, besnikëria e tij, durimi i tij, hiri i tij, mëshira e tij, zemërimi i tij (një aspekt ky gjithashtu i mirësisë së tij) dhe dashuria e tij. Do të bëhemi edhe më të vetëdijshëm për madhësinë marramendëse të Zotit që adhurojmë: për shembull

për njohurinë e tij, superioritetin, sovranitetin, pandryshueshmërinë dhe fuqinë e tij.

Studimi ynë nuk ka për t'i shterur dot atributet dhe as materialin rreth tyre. Ndërsa kujtojmë që Perëndia është një Person, një Person madhështor dhe i lavdishëm - dhe jo një përmbledhje cilësish - shpresojmë të bashkohemi me besimtarë nga të gjitha epokat në admirimin dhe adhurimin e të Denjit ndërsa e njohim atë edhe më mirë.

A ka pikëpamje të gabuara rreth temës së attributeve të Perëndisë? Po, ekzistojnë pikëpamje të ulëta dhe të shtrembëruara rreth Perëndisë.

Pikëpamje të ulëta rreth Perëndisë

John Patterson përshkruan pikëpamjen subjektive të gabuar rreth Perëndisë: “që nuk ka asnjë të vërtetë objektive dhe absolute në këto çështje, ka thjesht vetëm ide personale; Perëndia është thjesht një koncept i pavërtetueshëm, dhe jo një Qenie apo Person real, i gjallë, aktiv, i dashur, inteligjent që zbulon veten e tij; prandaj e vërteta rreth Perëndisë është personale, thjesht ajo që besoni, dhe opinioni i askujt nuk është më i mirë se i dikujt tjetër”.

J. I. Packer shkruan:

“Turbullira e mendjes dhe konfuzioni modern për sa i përket kuptimit të besimit në Perëndinë janë të vështira për t'u përshkruar. Njerëzit thonë që besojnë në Perëndinë, por nuk e kanë idenë se kush është ai tek i cili besojnë, apo çfarë ndryshimi mund të sjellë ky besim... Të krishterët që dëshirojnë t'i ndihmojnë miqtë e tyre të lëkundur... vazhdimisht janë të përhumbur dhe nuk e dinë nga t'ia nisin; çorba e jashtëzakonshme e fantazive rreth Perëndisë i lë krejt pa frymë”.

Dr Packer vazhdon të diskutojë arsyet pse gjërat janë kështu:

1. praktika e zakonshme e të ndjekurit të shtysave fetare private dhe jo të mësuarit për Perëndinë nga vetë Fjala e Perëndisë;
2. pikëpamja e zakonshme që të gjitha fetë janë njëloj të barabarta, marrja e ideve për Perëndinë nga burime pagane dhe të krishtera;
3. një pikëpamje e lartë për veten e tyre, për mirësinë dhe idetë e tyre;
4. një pikëpamje e cekët si prej 'Santa Klausi' për Perëndinë që i hedh poshtë të gjitha idetë e drejtësisë së Perëndisë dhe preferon të mendojë për karakterin e tij si gjithmonë dhe vetëm lejues, dobiprurës dhe llastues.

Albert Mohler thotë, "Pjesa më e madhe e Amerikanëve pretendojnë që besojnë në Perëndinë, por shumica prej tyre besojnë në një idhull të imagjinatës së tyre. Kjo hyjni është gjithmonë e pranishme për t'i kërkuar ndihmë në kohët e vështira, por ai nuk ndërhyr në hapësirën tonë personale, nuk i gjykon kurrë mëkatet tona, apo të pengojë lumturinë tonë".

Steve Lawson shkruan,

"Është e trishtueshme ta themi, por ne vuajmë nga një pikëpamje e ulët për Perëndinë - një vizion i varfëruar për të si një perëndi me karakteristika si të njeriut. Një perëndi 'miqësor ndaj përdoruesit' është bërë moda e kohëve tona - një perëndi i bërë sipas shëmbëlltyrës tonë, e anasjellta e të vërtetës së njeriut që është krijuar sipas shëmbëlltyrës së tij. Cilësitë njerëzore dhe kufizimet e fundme i janë veshur Atij që tejkalon të kuptuarit tonë. Në vend që ta shohim Atë sikurse është - sipër dhe përtej nesh, i pafundëm në

përsosmëritë e tij hyjnore - Ai portretizohet si një version i lartësuar i vetes tonë”.

E kemi nënçmuar aq shumë konceptin e Perëndisë sa që presim që të përçapemi tek portat e margaritarta, të trokasim dhe të themi, “Hej Perëndi, jam këtu!” Presim plotësisht që Perëndia të na pranojë brenda.

Pikëpamje të shtrembëruara për Perëndinë

Dr Mohler thotë, “Teologjia liberale theksoi dashurinë e Perëndisë dhe mohoi shenjtërinë dhe drejtësinë e tij. Nuk kaloi shumë kohë dhe gjithë sa mbeti ishte thjesht një hyjni e dobët dhe me natyrë të mirë, që sillet vërdallë dhe përgjithësisht shpreson që krijesat e tij njerëzore t’i vijnë sipas qejfit”. Ai vazhdon dhe thotë:

“Tani madje edhe disa që e quajnë veten ungjillorë po përpiqen të ripërkufizojnë Perëndinë. Këta teologë po bëjnë thirrje për një pikëpamje të ‘hapur’ rreth Perëndisë që e mohon kuptimin klasik për fuqinë e pakufishme dhe paranjohjen gjithëpërfshirëse të Perëndisë. Ky kuptim rreth Perëndisë lejon mundësinë që Perëndia të punojë për arrijtjen e synimeve të caktuara, por thotë që Ai s’mund të jetë kurrë i sigurt për rezultatet”.

Një pikëpamje që quhet Teologjia e Procesit mohon gjithëdijen e Perëndisë, pandryshueshmërinë, sovranitetin dhe superioritetin e tij, dhe përshkruan një Perëndi të varur që përjeton zhvillim dhe një proces evoluimi ndërsa mëson nga krijesat e tij njerëzore.

Por edhe ata nga ne që shkojmë tek burimi i duhur për kuptimin tonë rreth karakteristikave të Perëndisë nuk duhet të

hamendësojmë kurrë që e kemi kuptuar plotësisht Perëndinë. Pali u kujton lexuesve të tij tek 1 Korintasve 1:25 që “marrëzia e Perëndisë është më e ditur se njerëzit dhe dobësia e Perëndisë më e fortë se njerëzit”. Isaia 55:8-9 na thotë,

“Duke qenë se mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia, thotë Zoti. ‘Ashtu si qiejt janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja’”.

Ndërsa përpiqemi të kuptojmë dhe të njohim Zotin Perëndinë e Plotfuqishëm, zbulojmë që mendja jonë është thjesht e paaftë dhe tepër e kufizuar për të trajtuar plotësisht madhësinë e jashtëzakonshme të kësaj teme. A. W. Tozer ka thënë, “Gjuha njerëzore meket kur përpiqemi ta përdorim për të përshkruar Perëndinë. Profetët e Dhjatës së Vjetër dhe apostujt e Dhjatës së Re ushtruan aq shumë presion mbi gjuhën saqë fjalët rënkuan dhe kërcitën për shkak të përpjekjes për të treguar historinë”.

Por kjo vërtet që është një histori e mrekullueshme! Jemi jashtëzakonisht të bekuar ndërsa zbulojmë gjithnjë e më tepër nga mrekullitë e Perëndisë dhe vërtet e njohim Atë, jo thjesht faktet rreth Tij.

R. C. Sproul thotë,

“Asnjë nga ne nuk ka njohuri të plotë, gjithëpërfshirëse dhe shteruese për faktin se kush është Perëndia apo sesi është karakteri i tij... Kufizimet tona të tanishme na pengojnë që ta njohim Perëndinë plotësisht, por nuk mund të pengojnë dot intimitetin tonë me Atin tonë qiellor. Ndërsa Perëndia na tërheq në një marrëdhënie më të thellë përmes Frymës së

tij ne duhet të pranojmë përgjegjësinë tonë në njohjen e tij. Kjo është një vendosmëri e nevojshme vullneti, një vendim i mendjes dhe i zemrës si dhe një qëndrim pritës të cilin duhet ta kultivojmë.”

Lutemi për ju dhe për veten ndërsa kalojmë kohë së bashku për të mësuar dhe për ta dashur Perëndinë edhe më thellësisht ndërsa zhytemi në studimin e “Krijuesit, Mbrojtësit, Shpenguesit dhe Mikut” tonë.